

[Aksel Møller.]

kaffe og -the, vil jeg gerne gøre akkurat den samme Bemærkning som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen. Paa Forhaand tør man ikke antage, at Folk vil prøve paa at snyde deres Medmennesker, men man skal ogsaa være forsigtig og ikke friste dem over Evne, og jeg kan da udmærket godt tænke mig, at det kan blive vanskeligt at kontrollere, hvor meget Kaffe der er i Kaffen, naar der nu ligefrem kan ses en iøjnefaldende økonomisk Fordel ved at komme saa lidt Kaffe som muligt i Kaffen.

De Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen fremsatte med Hensyn til Marketenderier, er Betragtninger, som ogsaa har Øre hos os, men jo mere vi har overvejet det under vore Drøftelser, des klarere er vi naaet frem til det Standpunkt, at hvis man gennemfører denne Beskatningslov, vil det være en Uretfærdighed at undtage Marketenderierne, idet man derved beskatter alle Udearbejdere, som ikke har et Marketenderi at gaa hen i, men som gaar „hen om Hjørnet og ned i Kælderen“ for at faa en Kop Kaffe til deres medbragte Lommemad, med Finansministerens 5 Øre pr. Kop, medens derimod de Arbejdere eller Kontorfolk eller hvem det nu er, der har Adgang til en Kantine eller et Marketenderi, vil blive stillet gunstigere, hvis det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Tankegang følges. Saadan forekommer det os at ligge, men vi søger ikke noget Svar her. Det maa være en Sag, som egner sig til Drøftelse i Udvalg, om man vil lade det ene eller det andet Hensyn være afgørende; men den højeste Retfærdighed findes i alt Fald ikke i det af det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen fremsatte Synspunkt.

Med disse Bemærkninger skal jeg blot give Udtryk for Tvivl og Betænkelighed med Hensyn til Enkeltheder, med Hensyn til de Objekter, der er valgt af den højtærede Finansminister i disse to Lovforslag, og slutte med at sige, at vi er villige til i et Udvalg at forhandle om, hvorledes og paa hvem de Skatter skal lægges, som den højtærede Finansminister ønsker gennemført for at tilvejebringe det Beløb, som han forleden Dag i sin Redegørelse over for Tinget krævede.

Svend Nielsen:

Under Behandlingen forleden af For-

slag til Lov om Ændringer i Toldloven gav jeg Udtryk for mit Partis Stilling til den Række af Afgiftsforhøjelser, der her er foreslaaet, og som jo for de flestes Vedkommende vedrører Forbrugsartikler, Fornødenheder, som Befolkningen anvender i den daglige Husholdning, og de Synspunkter, jeg ved den Lejlighed fremførte, gælder ogsaa de Forslag, der er til Behandling her i Dag.

For vort Partis Vedkommende kan vi ikke tilsige nogen Medvirken til Gennemførelse af disse Afgiftslove. Vi har ved tidligere Lejlighed givet Udtryk for, hvad vi mener om de voldsomme Forhøjelser af de indirekte Skatter, der har fundet Sted. Vi mener, at Tiden maa være inde til ikke fortsat at forhøje disse Afgifter, men tværtimod at søge frem til en Nedsættelse af dem, og under Behandlingen af Forbrugsafgifterne, da disse sidst var til Behandling her i det høje Ting, stillede vi da ogsaa forskellige Forslag, der gav Udtryk for vort Synspunkt paa dette Felt. Vi stillede en Række Ændringsforslag, som, hvis de havde mødt Velvilje her i Tinget, vilde have betydet en Løttelse for Befolkningen paa rundt regnet 170 Mill. Kr. Men Forholdet var jo dengang det, at langt den overvejende Del af dette Tings Medlemmer stillede sig afvisende over for vore Synspunkter og delte den Opfattelse, at Tiden fortsat er inde til at lægge nye Byrder paa en meget væsentlig Del af det danske Folk.

De Synspunkter, som det overvejende Flertal dengang gav Udtryk for, maa inderlig beklages, thi hele den Udvikling, som vi har undergaaet paa det skattemæssige Omraade igennem en Aarrække, hvor de indirekte Skatter stadig er vokset, indtil de nu udgør en større Indtægtskilde for Staten end de direkte Skatter, har været skadelig for den meget store Del af Befolkningen, som ikke kan siges at have saa forfærdelig meget ud over Dagen og Vejen. Man har fra mange Sider gennem Aarene paaapeget det urimelige i, at man gennemførte en saadan Forøgelse af den indirekte Beskatningsform, naar der ikke var Tale om deciderede Luksusartikler. Utallige Gange har det lydt saa vel i Arbejderpressen som i vort Lands øvrige Blade og ligeledes paa Møder, at denne Beskatningsform var uretfærdig, den vendte den tunge Ende nedad, og de Ord, der har lydt gennem Aarene, har jo fortsat fuld Gyldighed. Det, der blev sagt f. Eks. for 20—30 Aar siden